

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/643/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5714215910
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5714215910.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: S. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XX, XXX XX N. K., v konaní o zaplatenie sumy 414,50 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 16C/56/2014-72 zo dňa 14. 07. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Martin č. k. 16C/56/2014-72 zo dňa 14. 07. 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy 414,50 Eur s príslušenstvom. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu na podanie žaloby. Hoci bola do spisu doložená zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, z predmetnej zmluvy, zo žiadneho jej ustanovenia nevyplývalo, že by predmetom postúpenia bola aj pohľadávka spoločnosti Slovenská sporiteľňa, a.s. voči žalovanému vo výške 414,50 Eur s príslušenstvom, ktorá bola predmetom tohto konania. Zmluva o postúpení pohľadávok síce odkazuje na prílohu č. 1, v ktorej mali byť špecifikované pohľadávky, ktoré boli predmetom postúpenia, táto však nebola žalobcom doložená do spisu. Aj na poslednej strane zmluvy o postúpení pohľadávok je uvedené, že prílohou č. 1 tejto zmluvy má byť zoznam pohľadávok, ktorý však do spisu nebol doložený. V konaní bol žalobcom predložený len dokument na č. l. 30 spisu označený ako príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.06.2013 - aktíva. Tento však dokument nie je nikým podpísaný a nie je v ňom uvedené, že ide o pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému. Okresný súd mal za to, že daná listina nie je dôkazom toho, že Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na žalobcu v zmysle zmluvy o postúpení. Pokiaľ ide o oznámenie o postúpení pohľadávok, ktoré malo byť doručované Slovenskou sporiteľňou, a. s., v konaní nebolo preukázané, že jeho doručenie žalovanému bolo zrealizované. Súd prvého stupňa ďalej argumentoval, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách sa vyžaduje pre platné postúpenie pohľadávky výzva banky na plnenie a omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní. Žalobca síce predložil do spisu výzvu Slovenskej sporiteľne, a.s. na zaplatenie dlhu, ktorá bola adresovaná žalovanému, ale táto výzva je zo dňa 21.12.2009 a týka sa sumy 101,62 Eur, s ktorou mal byť žalovaný v omeškaní ku dňu 31.11.2009. Predmetná suma sa vôbec netýka pohľadávky, ktorá mala byť postúpená na žalobcu zo Slovenskej sporiteľne, a.s. a ktorá bola uplatnená v tomto konaní. V tomto konaní sú zo strany žalobcu uplatnené splátky úveru splatné od 20.02.2011 do 20.05.2012, teda žiada splátka z roku 2009. Navyše, žalobca žiadnym spôsobom súdu nepreukázal, že by predmetná výzva Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 21.12.2009 bola žalovanému skutočne odoslaná a doručená.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovievania návrhu, resp. zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Uviedol, že v konaní predložil do spisu zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej sa stal veriteľom žalovanej pohľadávky, a to vrátane jej prílohy definujúcej aj záväzok žalovaného. Pokiaľ súd nepovažoval daný dôkaz za postačujúci, mal ho ako účastníka vyzvať na preukázanie spornej skutočnosti. Navyiac, žalobca predložil súdu oznámenie o postúpení pohľadávky s podacím hárkom preukazujúcim odoslanie písomnosti žalovanému, z ktorého dôvodu tu nebolo nutné skúmať platnosť či existenciu zmluvy o postúpení pohľadávky (rozsudok Najvyššieho súdu SR 4 Obo 210/01 z 11.06.2003, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013 zo dňa 27.06.2014). Žalovaný v konaní nijako nenamietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, práve naopak svoj záväzok uznal čo do dôvodu a výšky a prejavil vôľu ho splácať po 20,00 Eur mesačne. Podľa názoru odvolateľa mal súd prvého stupňa povinnosť rozhodnúť rozsudkom na základe uznania podľa § 153a O.s.p. Žalobca ďalej nesúhlasil s výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách zo strany prvostupňového súdu. Účelom tohto ustanovenia bolo zachovanie bankového tajomstva, nie stanovenia podmienok pre postúpenie pohľadávky. Nesplnenie podmienok podľa uvedeného ustanovenia neznamenal neplatnosť postúpenia, ale len možnosť uloženia sankcií podľa zákona č. 483/2001 Z. z. Žalobca navyše poukázal na výzvu zo dňa 21.12.2009, ktorá spĺňa náležitosti písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. a ktorá zároveň preukazuje, že právny predchodca žalobcu splnil všetky povinnosti, ktoré mu uvedené ustanovenie zákona ukladá, teda že žalovaný bol v mene postupcu ako banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, následkom čoho nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Žalobcovi preto vznikol voči žalovanému nárok na úhradu uplatnených splátok spolu s príslušným úrokom z omeškania z každej splátky odo dňa nasledujúceho po splatnosti každej splátky až do zaplatenia. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní a platné postúpenie pohľadávky, predmetnú skutočnosť žalobca preukázal oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) toto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. súd rozhodnutie zruší, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V posudzovanej podal žalobca návrh na začatie konania, predmetom ktorého bolo zaplatenie sumy 414,50 Eur s príslušenstvom, a to z titulu zmluvy o splátkovom úvere uzavretej dňa 13.06.2007 medzi právnym predchodcom žalobcu - Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalovaným. Na preukázanie oprávnenia vymáhať danú pohľadávku žalobca pripojil k žalobe „Oznámenie o postúpení pohľadávky“ zo dňa 09.07.2013, obsahom ktorého bola informácia, že banka - Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila svoju pohľadávku zmluvou zo dňa 27.06.2013 žalobcovi, ako aj samotnú Zmluvu o postúpení pohľadávok. Špecifikácia pohľadávok mala byť obsahom Prílohy č. 1, na ktorú odkazovala zmluva o postúpení v článku I. Kópia časti tejto prílohy bola pripojená k žalobe, pričom obsahovala odkaz na Zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0655/2013/CE zo dňa 27.06.2013 a všetky podstatné informácie individualizujúce postupovanú pohľadávku vrátane označenia dlžníka (žalovaného).

Okresný súd postavil časť svojej argumentácie na závere, že žalobca v konaní nepreukázal postúpenie spornej pohľadávky jeho právnym predchodcom na žalobcu, s čím sa však druhostupňový súd nestotožnil. Predložená zmluva o postúpení pohľadávok obsahovala všetky podstatné náležitosti a bola k nej pripojená aj časť jej prílohy definujúca pohľadávku voči žalovanému uvedením jeho

identifikačných údajov, výšky pohľadávky i čísla zmluvy o splátkovom úvere s označením postupcu i postúpniča a dátumu postúpenia (viď č. I. 30 spisu). Z tohto pohľadu nemohli byť pochybnosti o tom, že uvedená príloha sa vzťahovala k zmluve o postúpení; za problematické mohlo byť eventuálne posúdené jej predloženie vo fotokópii a bez podpisu zmluvných strán. K otázke dokazovania fotokópiou listiny sa vyjadril Najvyšší súd SR v uznesení z 25.11.2010, sp. zn. 3 Obo 61/2009, keď konštatoval, že „pre spôsobilosť listiny byť dôkazným prostriedkom nie je rozhodujúce, či ide o originál listiny (prvopis, pôvodné znenie), alebo o odpis či fotokópiu (fotograficky zhotovenú kópiu alebo iným spôsobom zhotovenú kópiu). Aj fotokópia listiny je spôsobilá byť vykonaná ako dôkaz zákonom predpokladaným spôsobom. Občiansky súdny poriadok v žiadnom svojom ustanovení neukladá súdu povinnosť vykonávať dôkaz iba originálom listiny. Od spôsobilosti listiny byť dôkazným prostriedkom však treba odlišovať spôsob vykonania dôkazu listinou súdom a posudzovanie pravosti a pravdivosti listiny. Pravosťou a pravdivosťou listiny sa súd zaoberá v rámci hodnotenia dôkazov, t. j. v rámci činnosti, pri ktorej súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na to, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Dôkaz vykonaný fotokópiou listiny hodnotí súd ako každý iný dôkaz podľa zásad uvedených v ust. § 132 O.s.p. V prípade vykonania dôkazu fotokópiou listiny možno len zväžiť jeho dôkaznú silu.“ Odvolací súd bol presvedčený, že obsah a nadväznosť jednotlivých dôkazov (zmluva o postúpení, príloha, oznámenie o postúpení, výzva na plnenie), ktoré zjavne a jednoznačne vychádzali z jednej individualizovanej zmluvy o úvere uzavretej so žalovaným vytvárali dostatočný predpoklad na to, aby súd mohol uveriť, že k postúpeniu skutočne došlo a v prípade existencie pochybností mohol účastníka vyzvať na predloženie originálov potrebných dokumentov. Z praxe krajského súdu je totiž zrejmé, že žalobca uplatňuje v súdnych konaniach viacero pohľadávok ako právny nástupca Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorá skutočnosť mohla indikovať vysokú pravdepodobnosť, že zmluva o postúpení bola platne uzavretá. Názor okresného súdu bol výrazom formálneho vyhodnotenia dôkazov bez zreteľa na ich kontext, obsah a označené súvislosti. Okrem toho, zo žiadneho ustanovenia právneho predpisu nevyplýva, že by aj príloha, k predmetnej zmluve mala byť podpísaná účastníkmi zmluvy. Ďalej považoval odvolací súd za nevyhnutné zdôrazniť, že aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6.2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.

Z uvedeného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že banková pohľadávka (alebo jej časť) môže byť postúpená, za splnenia troch kumulatívnych predpokladov: ak je 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne významná v priebehu trvania úverového vzťahu.

Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky bankou. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu Intrum Justitia Slovakia, s.r.o. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013). Ak zákonné predpoklady nie sú splnené, ide o právny úkon postúpenia contra legem a z toho dôvodu je absolútne neplatný pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). V takomto prípade by tu nie je daná aktívna legitimácia žalobcu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá doposiaľ nebola splatná.

V posudzovanej veci došlo (v zmysle zmluvy o splátkovom úvere uzavretej dňa 13.06.2007 právnym predchodcom žalobcu a žalovaným) ku konečnej splatnosti úveru dňa 20.05.2012. Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá až 27.06.2013, z čoho vyplýva, že úver bol v čase postúpenia jednoznačne

splatný po dobu dlhšiu ako 90 dní. Vo vzťahu k existujúcemu dlhu navyše žalobca realizoval počas trvania zmluvného vzťahu dňa 21.12.2009 výzvu na splnenie dlhu v sume 101,62 Eur, ktorá sa jednoznačne týkala predmetného záväzkového vzťahu, čo potvrdzuje číselné označenie úveru totožné s číslom úverovej zmluvy (viď č. I. 63 a č. I. 5). V prípade pochybností o doručení predmetnej výzvy žalovanému mohol súd predovšetkým v súčinnosti so žalovaným spornú skutočnosť objasniť. Uvedené platí o to viac, že žalovaný v konaní vôbec nespochybňoval nárok uplatnený žalobou, dokonca prejavil vôľu tento splatiť v splátkach po 20,00 Eur. Pokiaľ okresný súd poukazoval na fakt, že výzva sa týkala splátok splatných v období, na ktoré si žalobca v konaní neuplatňuje nárok, k tomu odvolací súd uvádza, že táto skutočnosť nemohla znamenať neposkytnutie súdnej ochrany, a to najmä z dôvodu, že skôr splatné splátky neboli žalobcom v konaní uplatnené z dôvodu ich premlčania (vyjadrenie žalobcu na pojednávaní dňa 26.05.2015). Žalobca tiež predložil súdu do spisu prehľad transakcií, týkajúci sa histórie splácania predmetného úveru žalovaným vygenerovaný bankou (č. I. 64-68 spisu), ktorý dôkaz však okresný súd nevyhodnotil.

V súdnej veci je podstatnou okolnosť, či banka (právny predchodca žalobcu) písomne vyzvala dlžníka (žalovaného) na zaplatenie aj len časti peňažného záväzku (úveru) a následne či bol dlžník v omeškaní so splnením dlhu voči banke nepretržite dlhšie ako 90 dní, v čase keď banka pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku (aj bez súhlasu žalovaného) postúpila písomnou zmluvou na žalobcu. Žalobca má teda v tomto konaní dôkazné bremeno, na preukázanie týchto skutočností. Uvedené platí bez ohľadu na to, či medzičasom nastala konečná splatnosť úveru, alebo nie.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že jeho úvahy vyslovené v predchádzajúcich odsekoch nemali smerovať k rozširovaniu oprávnenia súdu pri poskytovaní príslušných poučení, ktoré sa môžu týkať výlučne procesných skutočností (§ 5 O.s.p., resp. špeciálne poučovacej povinnosti vymedzené napr. v § 43 ods. 1, § 120 ods. 4 O.s.p. a pod.), ale mali poukázať na potrebu správneho hodnotenia predložených dôkazov s vylúčením možnosti vydania prekvapivého rozhodnutia.

Pre úplnosť krajský súd poznamenáva, že námietku odvolateľa, že okresný súd mal v tejto veci rozhodnúť rozsudkom z uznania nároku podľa ust. § 153a O.s.p., nepovažuje za dôvodnú. Z obsahu spisového materiálu nevyplýva jednoznačný prejav žalovaného, ktorým by nárok uplatnený žalobou uznal čo do základu a výšky, a preto bol takýto postup súdu v prejednávanej veci vylúčený.

Z uvedených dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu podľa § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní okresný súd opätovne nariadi vo veci pojednávanie, na ktorom vykoná dokazovanie (výsluchom účastníkov i listinnými dôkazmi), na ktoré poukazoval odvolateľ aj vo svojom oprávnom prostriedku a vysporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi účastníkov konania na doplnenie dokazovania. Zároveň bude dôsledne skúmať, či žalobca v tomto konaní uniesol dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje. Po náležitom zistení skutkového stavu, okresný súd opätovne rozhodne vo veci samej, pričom je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.) vysloveným vyššie. Po doplnenom dokazovaní sa okresný súd opätovne vysporiada s otázkou nároku uplatneného žalobcom žalobou a vykonané dokazovanie vyhodnotí v súlade s ust. § 132 O.s.p. a výsledky hodnotenia dôkazov zahrnie aj do odôvodnenia rozsudku tak, ako mu to ukladá ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a dostatočne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal a akými dôkazmi sa pri hodnotení dôkazov riadil. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o náhrade trov konania.

V novom rozhodnutí o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e príпустné.